DOMSTOLENS DOM
15. januar 1986 *

I sag 121/84

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Giuliano Marenco, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den italienske Republik, ved chefen for Servizio del contenzioso diplomatico Luigi Ferrari Bravo, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello stato Oscar Fiumara, og med valgt adresse i Luxembourg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til EØF-traktaten, idet den har indført restriktioner i transitten ad landevej over italiensk område af levende dyr med oprindelse i én medlemsstat og bestemt for en anden medlemsstat eller et tredjeland,

har

DOMSTOLEN

sammensat af afdelingsformanden, fungerende præsident, U. Everling, afdelingsformændene K. Bahlmann og R. Joliet, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. oktober 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Italiensk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 8. maj 1984, har Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 169 anlagt med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør dels af EØF-traktatens artikler 30-34, dels af artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179) og tilsvarende bestemmelser i andre fælles markedsordninger for levende dyr, idet den har indført restriktioner i transitten ad landevej over italiensk område af levende dyr med oprindelse i én medlemsstat og bestemt for en anden medlemsstat eller et tredjeland.

2 Baggrunden for sagen er en klage, som den belgiske regering indgav til Kommissionen i 1981. Ifølge Kommissionen anførte den belgiske regering, at de italienske myndigheder forlanger, at levende dyr, der transporteres i transit gennem italiensk område til et bestemmelsessted i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, omlades fra lastbiler til jernbanevogne, mens myndighederne tillader transport ad landevej, når dyrene er bestemt for det italienske marked.

3 Som svar på åbningsskrivelsen, hvori Kommissionen anmodede den italienske regering om at fremsætte sine bemærkninger til ovennævnte diskriminatoriske fremgangsmåde, anførte regeringen dels, at der ikke var tale om forskelsbehandling til skade for belgiske erhvervsdrivende, da der ikke fandt konkurrerende italiensk eksport sted til Grækenland, dels at transport ad jernbane indebar en fordelagtig udnyttelse af de italienske jernbaners anlæg.

4 Kommissionen fandt, at de nævnte bemærkninger ikke kunne bevirke en ændring af dens opfattelse, og den fremsatte derfor den 16. marts 1980 en begrundet udtalelse, hvori den påtalte, at Den italienske Republik forbyder transit af lastbiler, der

transporterer levende dyr, som har oprindelse i én medlemsstat, og som er bestemt for et tredjeland eller en anden medlemsstat. Den gav Den italienske Republik en frist på to måneder til at efterkomme udtalelsen.

5 Som svar på den begrundede udtalelse forklarede den italienske regering, at de italienske veterinærmyndigheder ganske enkelt var interesseret i den bedst mulige planlægning af landevejstransporten ud fra den bestående infrastrukturelle kapacitet på de forskellige grænseovergangssteder. Til gengæld er der hverken tale om, at transport ad jernbane kategorisk foretrækkes frem for transport ad landevej, eller at handel med dyr, der er bestemt til det italienske marked, tilgodeses i forhold til handelen med dyr, der er bestemt for andre markeder. Den italienske regering meddelte endvidere Kommissionen, at der efter møder mellem de belgiske veterinærmyndigheder og de italienske myndigheder var givet tilladelser til transit med lastbil for visse mængder af dyr, på betingelse af, at der blev fremlagt bevis for, at modtagerlandet ikke tilbageviste dem til Italien, og at dyrene opfyldte kravene i henhold til de fællesskabsretlige veterinærbestemmelser.

6 Ved skrivelse af august 1983 meddelte den belgiske regering Kommissionen, at den ikke var tilfreds med resultatet af de nævnte møder, idet der fortsat anvendtes sæsonbetingede restriktioner for transit med lastbil, ligesom der systematisk foretoges veterinærkontrol ved grænsen. Derefter anlagde Kommissionen nærværende sag.

7 I replikken og under retsmødet påtalte Kommissionen med henvisning til de generelle bemærkninger i stævningen om restriktioner for transit med lastbil, at de italienske myndigheder kræver et certifikat om, at dyrene ikke vil blive tilbagevist til Italien, samt selve ordningen med tilladelser, således som den er fastsat i artikel 61 i dekret nr. 320 fra republikkens præsident af 8. februar 1954 om en veterinærpolitimæssig ordning (GURI nr. 142 af 24. juni 1954), som bestemmer: »Transit af dyr gennem italiensk område, bestemt for andre lande, skal, såfremt der ikke foreligger særlige veterinæroverenskomster, godkendes af kommissæren for det offentlige sundheds- og hygiejnevæsen, på anmodning af bestemmelseslandets myndigheder, og under overholdelse af bestemmelser, som fastsættes i hvert enkelt tilfælde... «.

8 Først bemærkes, at sagens genstand under ingen omstændigheder kan udvides i forhold til, hvad der er anført i den begrundede udtalelse.

9 Dernæst bemærkes, at i den foreliggende sag er det eneste forhold, der påtales i den begrundede udtalelse, forbudet mod transit af lastbiler, der transporterer levende dyr, som har oprindelse i én medlemsstat, og som er bestemt for et tredjeland eller en anden medlemsstat, hvilket forbud indebærer, at dyrene skal omlades fra lastbiler til jernbanevogne. Inden for rammerne af denne sag kan der derfor hverken tages stilling til Kommissionens kritik af selve ordningen om forudgående tilladelse til transit af levende dyr, eller dens kritik af den praksis, hvorefter tilladelsen til transit er betinget af, at transportøren kan fremlægge et certifikat om, at dyrene ikke vil blive tilbagevist til Italien.

10 For så vidt angår den praksis, hvorefter omladning er obligatorisk, bemærkes, at i henhold til traktatens artikel 169, stk. 2, kan en sag kun indbringes for Domstolen, hvis den pågældende stat ikke har rettet sig efter den begrundede udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen.

11 Ifølge det under sagen oplyste har den italienske regering erkendt, at forpligtelsen til at omlade dyrene bestod på et tidspunkt, hvor der på grund af fragtterminalernes infrastruktur ikke kunne gennemføres en effektiv veterinærkontrol, men som svar på den begrundede udtalelse understregede regeringen, at myndighederne i hvert fald ikke længere fastholder forpligtelsen. Som bevis har regeringen fremlagt de transittilladelser, som forud for fremsættelsen af den begrundede udtalelse blev meddelt med henblik på transport ad landevej.

12 Da det er omtvistet, om den påtalte praksis er opretholdt efter udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist, må bevisbyrden påhvile Kommissionen.

13 Kommissionen findes ikke at have løftet bevisbyrden. Den klage, hvorved den belgiske regering underrettede Kommissionen om de belgiske erhvervsdrivendes kritik, går ifølge det af Kommissionen oplyste tilbage til 1981. Skrivelsen fra den

belgiske regering af august 1983, hvori resultaterne af møderne med de italienske myndigheder karakteriseres som utilfredsstillende, rejser ikke spørgsmålet om en forpligtelse til omladning.

14 Sagsøgte vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

15 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Everling Bahlmann Joliet

Bosco Koopmans Galmot Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. januar 1986.

Fungerende præsident

P. Heim
Justitssekretær

U. Everling
Afdelingsformand